

împiedicându-l să-și cunoască starea.

Patimile pe care omul nu și le cunoaște generează o profundă stare de boală. Cu patimile știute – care și ele rănesc grav sufletul – omul se poate lupta mai ușor. Însă cele ascunse – fie tainice prin natura lor, fie de care omul însuși nu vrea să știe, fie nemărturisite – sunt pricină de mult rău și de boală grea a sufletului. Active și puternice, pentru că au fost lăsate să crească și să se întărească fără nicio opreliște, ele rod și macină pe încetul sufletul, surpându-l pe neștiute.

„Gândul ascuns ruinează sufletul, iar cel ce se tănuiește pe sine se va îmbolnăvi”, spune Sfântul Ioan Casian. Iar într-una din convorbirile sale duhovnicești amintește cuvintele lui Avva Theodor despre puterea pe care gândurile ascunse o au asupra noastră, despre natura lor și despre robia groaznică în care ne țin câtă vreme rămân nemărturisite.

Așadar, primul pas spre tămăduirea sufletului este scoaterea la lumină a patimilor care zac în el, ca omul să-și vadă și să-și cunoască starea de păcătoșenie.

Sursa: **Jean Claude Larchet**, *Creștinul în fața bolii, suferinței și morții*, Ed. Sophia, 2004

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 5 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Marți 6 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei
Miercuri 7 decembrie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfânta Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș
Sâmbătă 10 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 11 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Coloseni 3, 4-11; Ev. Luca 14, 16-24; glas 1, voscr. 4 → Duminica a 28-a după Rusalii (a Sfinților Strămoși – Pilda celor poftiți la cină)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

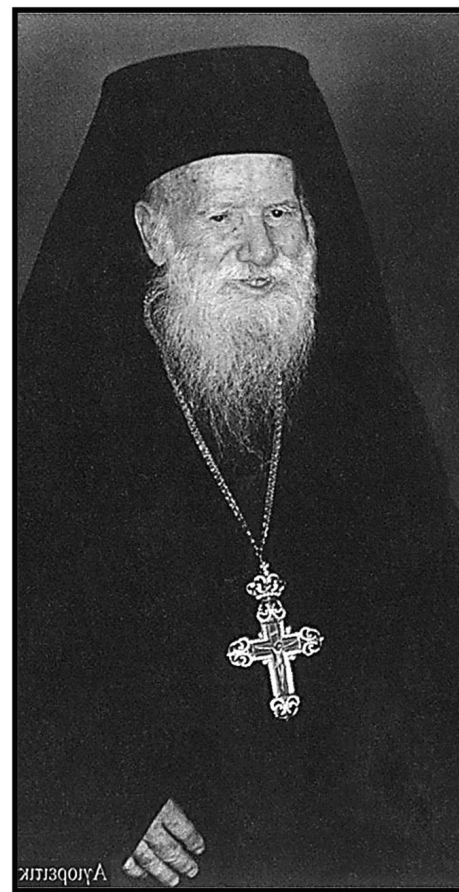

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Când Îl pui pe Hristos hrană și pază vieții tale, optimismul și nădejdea cea bună sălășluiesc în tine.” – Sfântul Iacov Tsalikis

Nr. 464 / 4 decembrie 2022

SFÂNTUL PORFIRIE
KAFSOKALIVITUL

† 2 DECEMBRIE
1906 - 1991

POCĂINȚA NE SFINȚEȘTE

Nu ajungeți sfinți vânând răul. Lăsați răul. Să priviți către Hristos, iar El vă va mântui. În loc să stați în afara ușii și să alungați răul, mai bine disprețuiți-l, nebagându-l în seamă.

Năvălește asupra voastră răul? Voi dăruți-vă toată puterea lăuntrică binelui, adică lui Hristos. Rugați-vă: *Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă*. Știe El cum să vă miluiască, în ce chip. Și când vă umpleți de bine, nu vă mai întoarceți spre rău. Deveniți, prin harul lui Dumnezeu, buni. Unde să mai afle răul loc atunci? Se risipește!

Toate sunt cu puțință împreună cu Hristos. Unde sunt osteneala și strădania de a te face bun? Lucrurile sunt simple. Chemați-L pe Dumnezeu și El va prefăce totul spre bine.

Dacă-I dați Lui inima voastră, nu va rămâne loc pentru celelalte.

Când vă veți îmbrăca în Hristos, nu veți mai face nicio strădanie pentru virtute, căci v-o va da El. Vă apucă frica și dezamăgirea? Întoarceți-vă către Hristos. Iubiți-L simplu, smerit, fără pretenții, și vă va izbăvi El Însuși.

Nu există lucru mai înalt decât ceea ce se cheamă pocăință și spovedanie. Această taină este darul iubirii lui Dumnezeu către om. În acest chip desăvârșit se izbăvește omul de rău. Mergem, ne spovedim, simțim împăcarea cu Dumnezeu, vine bucuria înlăuntru nostru, pleacă vinovăția. În Ortodoxie nu există piedică de netrecut. Nu există poticnire, pentru că există cel ce primește spovedania, cel ce are puterea de a ierta. Mare este duhovnicul!

Încă de mic copil, atunci când mi se întâmpla să păcătuiesc, o mărturiseam și plecau toate. Zburam de bucurie. La fel și acum. Sunt păcătos, neputincios; caut scăpare la milostivirea lui Dumnezeu, mă mântuiesc, mă liniștesc, le uit pe toate. În fiecare zi mă gândesc că păcătuiesc, dar doresc ca tot ce mi se întâmplă să prefac în rugăciune și să nu-l închid înlăuntru meu.

Păcatul îl încurcă pe om sufletește. Această încălcire nu pleacă prin nimic. Numai prin lumina lui Hristos se face descălcirea. Prima mișcare o face Hristos. *Veniți la Mine toți cei osteniți...* (Matei 11, 28). Apoi noi,

oamenii, primim această lumină prin buna noastră dispoziție, pe care o dovedim prin iubirea noastră față de Domnul, prin rugăciune, prin Taine.

Pentru ca sufletul să se pocăiască, trebuie să se trezească. Aici, în această trezire, se săvârșește minunea pocăinței. Și aici se află intenția omului. Trezirea, însă, nu atârna numai de om. Omul nu poate de unul singur. Intervine Dumnezeu. Atunci se pogoară harul dumnezeiesc. Fără har omul nu se poate pocăi. Iubirea lui Dumnezeu va face totul. Poate să rânduiască ceva – o boală sau altceva, depinde – ca să-l aducă pe om la pocăință. Așadar pocăința se izbândește prin harul dumnezeiesc. Noi vom face o mișcare către Dumnezeu în chip simplu și lin, iar de acolo mai departe vine harul.

Poate o să-mi spuneți: „Atunci prin har se fac toate”. Se întâmplă și aici întocmai ceea ce spun. Nu putem să-L iubim pe Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu ne iubește. Apostolul Pavel zice: *Acum însă, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai degrabă după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu...* (Gal. 4, 9). La fel se întâmplă și cu pocăința. Nu ne putem pocăi, dacă Domnul nu ne dă pocăință. Și aceasta este valabil pentru toate. Adică se adevărește prin cuvântul: *Fără mine nu puteți face nimic* (Ioan 15, 5). Dacă nu există temeiuri pentru a se sălășlui Hristos înlăuntru nostru, pocăința

nu vine. Temeiurile sunt smerenia, iubirea, rugăciunea, metaniile, oseneala pentru Hristos. Dacă simțământul nu este curat, dacă nu este simplitate, dacă sufletul are un interes viclean, atunci nu vine harul dumnezeiesc. Se întâmplă atunci să mergem să ne spovedim, și să nu simțim ușurare.

Pocăința este un lucru foarte subtil. Pocăința adevărată va aduce sfîntirea. Pocăința ne sfîntește.

Sursa: *Ne vorbește părintele Porfirie – Viața și cuvintele*, Editura Egumenița, 2003

PROF.DR. JEAN-CLAUDE LARCHET

GÂNDUL ASCUNS RUINEAZĂ SUFLETUL

Omul își cunoaște patimile pe măsura sporirii sale duhovnicești. Celui care trăiește departe de Dumnezeu, ele îi rămân cu totul ascunse ori le vede numai când se manifestă în mod grosolan sau cu violență.

Însă cel ce se apropie de El și-l împlinește poruncile, le vede tot mai limpede, în lumina Duhului Sfânt. În această privință, e mare deosebirea dintre omul păcătos, cu totul orb în fața patimilor, și cel care sporește în nevointă. Cel dintâi nu-și vede patimile până când acestea nu întrec măsura păcătoșeniei celor din preajma sa; privirea nevoitorului însă le zărește

pe cele ascunse în cele mai adânci tainite ale inimii sale.

Dintre toate patimile, mândria întunecă cel mai mult conștiința omului și-l face să nu-și cunoască bolile sufletului, nici pe cele mici și tănuite, nici pe cele mari și vădite.

Mândria este cea care duce pe om la îndreptățirea de sine, după cum spun Părinții, care-l face să nu-și recunoască păcatul și să nu fie conștient de el.

Se întâmplă că însuși omul duhovnicesc nu-și cunoaște patimile, pentru că adesea, după cum arată Sfântul Maxim Mărturisitorul, ele se află în stare de nelucrare (anergia) sau, altfel spus, sunt inactive ori dormitează. Nemișcarea lor îndelungată îl face chiar pe cel veghetor să se socotească lipsit sau izbăvit de ele. Iar atunci, pacea sufletului său nu este altceva decât o mare înșelare.

Într-adevăr, pe lângă pacea pe care o rodește nepătimirea, la care se ajunge pe culmile nevoinței, când omul este cu adevărat izbăvit de orice patimă, exista, după cum arată Evagrie, o stare de pace mincinoasă, care rezultă din retragerea demonilor, atunci când aceștia sunt siguri că în fapt bietul suflet se află în stăpânirea lor. De pildă, atunci când fie slava deșartă, fie mândria iau locul tuturor celorlalte patimi.

Se mai poate ca, prins în mulțimea și agitația treburilor lumești, omul să nu-și simtă patimile, preocupările de zi cu zi